

Nr 24.

Ankom till riksdagens kansli den 7 juni 1941 kl. 11 f. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckta motioner rörande beskattningsmyndigheternas sammansättning och verksamhet m. m.

Till bevillningsutskottet hava hänvisats följande motioner, avseende ändringar i fråga om beskattningsmyndigheternas sammansättning och verksamhet m. m., nämligen:

1) de likalydande motionerna nr 30 i första kammaren av herr *Bondeson* och nr 43 i andra kammaren av herrar *Liedberg* och *Staxäng*, i vilka hemställts att »riksdagen i skrivelse till Konungen ville anhålla, att en allsidig utredning verkställes rörande ändrade grunder för beskattningsmyndigheternas sammansättning och verksamhet»; samt

2) motionen nr 193 i andra kammaren av herr *Eriksson* i Sandby, vari hemställts, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, att Kungl. Maj:t ville verkställa utredning om möjligheten och lämpligheten av en ändring i taxeringsförordningens bestämmelser, avseende tiden för prövningsnämndernas arbete.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för motionärernas yrkanden, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna I: 30 och II: 193.

Beskattningsmyndigheternas sammansättning m. m.

I de likalydande motionerna I: 30 och II: 43 har till stöd för det däri väckta förslaget om en allsidig utredning rörande ändrade grunder för beskattningsmyndigheternas sammansättning och verksamhet framhållits, att behov av reformer förelåge med hänsyn huvudsakligen till *dels* den för de skattskyldiga synnerligen olägliga långsamheten vid behandlingen av hithörande ärenden efter det prövningsnämnden fattat sitt beslut och innan det slutliga avgörandet förelåge, *dels* de brister i ärendenas utredning, som vore en följd av det skriftliga förfarandet vid ärendenas handläggning och merendels verkade till den skattskyldiges skada, *dels ock*, beträffande de två högsta instanserna, brister i utbildning och erfarenhet hos ledamöterna i fråga om bokföring, balansteknik och näringsliv.

Frågan om tidsutdräkten vid taxeringsmålens handläggning har vid skilda tillfällen varit föremål för uppmärksamhet av riksdagens revisorer. Sålunda uttalade revisorerna i sina åren 1938 och 1939 avgivna berättelser bland annat, att det vore ett rimligt krav från de skattskyldigas sida, att taxeringarna prövades så snabbt som möjligt, och ifrågasatte därvid, om icke åtgärder borde vidtagas i en eller annan form, exempelvis genom fastställande av bestämd tidsfrist, inom vilken länsstyrelserna skulle hava till kammarrätten insänt inkomna besvär. Jämväl 1940 års revisorer ha behandlat frågan om dröjsmålen i taxeringsmål samt införskaffat uppgifter om de hos länsstyrelserna kvarliggande besvär över 1938 och tidigare års taxeringar. Denna undersökning har visat, att den 26 november 1940 hos länsstyrelserna alltjämt kvarlågo 7 besvär över 1936 års taxering, 66 besvär över 1937 års taxering och ej mindre än 596 besvär över 1938 års taxering. Hela antalet besvär under år 1938 uppgick till 5,310. Med anledning av resultatet av den verkställda undersökningen hava 1940 års revisorer uttalat, att de funne synnerligen anmärkningsvärt, att trots de påpekanden revisorerna tidigare gjort i förevarande hänseende ingen som helst förändring till det bättre syntes hava inträtt. Revisorerna hava slutligen framhållit, att de funne införandet av en bestämd tidsfrist påkallat. Exempelvis kunde sålunda stadgas att besvär skulle vara till kammarrätten överlämnade senast den 30 juni året efter taxeringsåret.

Efter därom i grundlagsenlig ordning framställd begäran har utskottet mottagit av *kammarrätten* avgivet utlåtande i anledning av de likalydande motionerna I: 30 och II: 43.

Efter att inledningsvis hava framhållit att det låge i sakens natur, att kammarrätten vid remissvarets avgivande haft att i huvudsak begränsa sig till förhållandena inom verket självt samt först därefter kunde behandla de underordnade beskattningsorganen, i den mån de berördes av de framställda anmärkningarna, har kammarrätten till en början upplyst om, att inom ämbetsverket sedan någon tid tillbaka väckts till liv den tidigare förda diskussionen om en partiell omorganisation av verket. En sådan omorganisation skulle ske med utgångspunkt från att söka åstadkomma en ytterligare koncentration av ledningen på de särskilda divisionerna, som i sin ordning, i förening med anförtröende åt tjänstemän, vilka ännu icke vunnit ledamotsställning inom verket, av ökat förberedelse- och utredningsarbete ävensom av föredragningskyldighet, borde verka till målens snabbare handläggning och allsidigare belysning. Beträffande frågan om tidsutdräkten i beskattningsärendenas handläggning inom verket har kammarrätten lämnat följande redogörelse.

»För erhållande av ett mera rättvist resultat beträffande behandlingen av inkomsttaxeringsmål ha tagits som utgångspunkt dels åren 1926—1928 och dels åren 1936—1938. Tiden före 1926 hade såsom bekant såväl kammarrätten som regeringsrätten stor kännning av de föregående krisåren.

Vad kammarrätten beträffar kan som exempel nämnas, att dess balans av beskattningsmål, vilken balans vid 1923 års ingång uppgick till 17,495

mål, utgjorde 10,148 mål vid 1927 års ingång, 8,504 mål vid 1928 års ingång och 6,931 mål vid 1929 års ingång. I dessa balanssiffror ingå emellertid fastighetstaxeringsmål. Sistnämnda mål, som från och med år 1929 behandlas å kammarrättens avdelning för handläggning av mål rörande fastighets- och virkestaxering, äro från och med ingången av år 1930 i kammarrättens arbetsbalans skilda från inkomsttaxeringsmålen.

Kammarrättens balans av inkomsttaxeringsmål, som vid ingången av år 1930 utgjorde 6,062 mål, uppgick vid 1937 års ingång till 7,413 mål, vid 1938 års ingång till 6,008 mål och vid 1939 års ingång till 4,361 mål.

Beträffande regeringsrättens arbetsbalans kan nämnas, att för avarbetande av nämnda balans antalet regeringsråd genom lag den 14 juni 1928 (nr 182) skulle från och med ingången av år 1929 intill utgången av år 1931 utgöras av elva regeringsråd samt därefter, i mån sådant i följd av inträffade ledigheter kunde ske, nedbringas till sju. I nämnda lag bestämdes därjämte att, i den mån så med hänsyn till regeringsrådets antal lämpligen kunde ske, regeringsrätten skulle arbeta å avdelningar.»

Beträffande besvärsmål avseende inkomsttaxering har kammarrätten lämnat en närmare redogörelse rörande tiden för handläggningen av sagda mål inom kammarrätten i fråga om taxeringarna åren 1926—1928 samt 1936—1938. Av redogörelsen för tidsutdräkten mellan ärendenas anhängiggörande och avgörande framgår vid jämförelse mellan förenämnda tidsperioder, att tidsavståndet icke oväsentligt förkortats. I fråga om möjligheten att för framtiden åstadkomma en snabbare handläggning av målen har kammarrätten uttalat att ämbetsverket hyser förhoppning om att vid antydda omorganisation ytterligare snabbhet skulle kunna vinnas och största resultat ernås genom reform i fråga om ärendenas handläggning på det stadium, som föregår deras överlämnande till kammarrätten. Kammarrätten har emellertid anmärkt, att besvärstidens lagstadgade omfattning, vilken icke torde kunna inskränkas, medförde en avsevärd tidsutdräkt även på detta stadium, helst som av praktiska skäl målens överlämnande till kammarrätten ej kunde ske annorledes än i successiv ordning.

Vad angår frågan om de olägenheter, som enligt motionärernas uppfattning sammanhängde med att beskattningsprocessen vore skriftlig, har kammarrätten anfört följande:

»Ifråga om de olägenheter, som förutsättas uppstå till följd av beskattningsprocessens skriftliga karaktär, anmärkes i motionerna att ett planmässigt genomfört remissförfarande med frågor till den skattskyldige regelmässigt icke förekommer, och att följaktligen utgången av ärendet oftast blir beroende på om och i vad mån den skattskyldige förmår att förebringa den utredning, som kan ha betydelse i ärendet. Det skulle otvivelaktigt, i överensstämmelse med motionärernas tanke, verka till fromma för ärendenas sakligt riktiga bedömande, om nämndernas och överinstansernas organisation och arbetsförhållanden medgäve, att större utrymme bereddades för vederbörande myndighets initiativ till utredning, vare sig denna befundes lämpligen kunna ske genom skriftliga frågor eller direkt muntlig kontakt med vederbörande.

Erinras må därom, att i den för kammarrätten gällande instruktionen finnes intaget ett stadgande av innehåll, att, där i något på kammarrättens prövning beroende mål muntligt förhör med part finnes böra äga rum eller vittnens hörande vara av omständigheterna påkallat, och förhöret ej

lämpligen kan ske hos kammarrätten, kammarrätten äger förordna om förhörets hållande vid allmän underdomstol. Det måste emellertid medgivas, att det sålunda i viss mån förutsatta muntliga förfarandet ej fått någon praktisk användning, beroende på omständigheter som här nedan närmare beröras.

Här möter det problem, som inom de allmänna domstolarnas verksamhetsområde lett fram till det nu avgivna förslaget till rättegångsreform. Samma svårigheter, som sammanbundit denna reform med vittgående organisatoriska ändringar, göra sig gällande på beskattningsprocessens område. Mot varandra stå här som eljest kraven på, å ena sidan, största möjliga rätts-säkerhet för den enskilde och, å den andra, rimliga proportioner i fråga om organisationens omfattning och de därav härflytande kostnaderna för det allmänna. Uppenbart är att en mera allmänt tillämpad muntlig förhandlingsordning liksom en ex officio företagen ytterligare skriftlig procedur, utöver den av parterna själva åvägabragta, verkar till förlängning av tiden för ärendenas behandling och ökar arbetsbördan hos vederbörande myndighet. Även för de enskilda parterna framträda, särskilt i fråga om det muntliga förfarandet, krav på personliga uppföringar i tid och penningar, då inställelse skall äga rum på avlägsen ort. I fråga om det allmänna rättegångsförfarandet har som bekant reformen ansetts förutsätta hovrätternas uppdelning på geografiskt spridda orter. När det gäller beskattningsprocessen är utgångsläget ännu mindre fördelaktigt, i det den efter nämnderna närmaste överinstansen, kammarrätten, är för hela riket gemensam.

Om stora svårigheter av praktisk och ekonomisk art sålunda möta för anordnandet av muntliga förhandlingar i kammarrätten, och om graden av dessa svårigheter måste föranleda kammarrätten till antagandet, att sådana förhandlingar ej i större utsträckning kunna komma att äga rum inför denna instans, kvarstå emellertid frågorna om anordnande i förekommande fall av särskild skriftlig procedur på kammarrättens initiativ och om möjligheten till lokala muntliga förhör utanför kammarrätten. Beträffande den förstnämnda frågan vill kammarrätten framhålla, att viss utredning genom infordrande av påminnelser och förklaringar från parterna redan nu icke sällan förekommer. En mera utvidgad skriftlig procedur, inledd och genomförd av kammarrätten, förutsätter, såsom redan nämnts, ökad tidsutdräkt med målens avgörande och ytterligare arbetsbelastning. Möjligt är emellertid, att, om en partiell omorganisation kan komma till stånd i enlighet med ovannämnda, inom verket förda diskussioner, en väg kunde öppnas för en skriftlig kompletteringsprocedur av nu ifrågavarande slag, som ej verkade alltför tyngande i nyssberörda avseenden och således ej i högre grad behövde motverka det tidigare behandlade önskemålet om snabbhet vid ärendenas avgörande. I fråga om muntligt förfarande av mera lokal karaktär kan ej bortses från att i fråga om beskattningsnämnderna helt andra förutsättningar förefinnas härför än när fråga är om kammarrätten. I vederbörande författningar förutsattes i överensstämmelse härmed att sådant förfarande härvidlag kommer till användning, och vad sålunda förutsattes har redan nu i praxis sin motsvarighet. Men även beträffande de i kammarrätten anhängiga ärendena synes ej uteslutet, att muntliga förhör med parterna skulle kunna anställas genom lokala organ, efter beslut av kammarrätten. Huruvida de allmänna underrätterna äro härför lämpade, synes dock av olika skäl tvivelaktigt.»

Vad angår det i motionerna I: 30 och II: 43 framförda önskemålet att särskild sakkunskap skulle finnas företrädd inom de två högsta instanserna har kammarrätten yttrat följande:

»I fråga om önskemålet att inom de två högsta instanserna borde finnas företrädd viss närmare angiven praktisk sakkunskap vid sidan av den juridiska vill kammarrätten beträffande förhållandena inom ämbetsverket framhålla, att, om än särskilda kompetenskrav på hithörande område icke finnas uppställda för ernående av ledamotsplats inom ämbetsverket, varje ledamot likväl genom ingående och småningom mångårigt sysslade med ifrågavarande ting uppnår en betydande erfarenhet, vida värdefullare än den kunskap som en teoretisk kurs i ungdomen kunnat medföra. De yngre ledamöterna, vilka likväl redan under den tidigare tjänstgöringen inom verket haft tillfälle och även tvungits att vid uppsättande av föredragningspromemorior sätta sig in i bokföringsfrågor o. d., hava, innan deras på erfarenhet grundade utbildning hunnit bli mera rik och allsidig, tillgång till äldre kollegers sakkunskap. Därtill kommer, att, då i fråga om balansteknik och näringslivets problem särskild specialkunskap erfordras, de skattskyldiga, vilka i dessa fall mestadels äro mera betydande företagare, ofta tillhandahålla sakkunniga utlåtanden. På hithörande område tar även kammarrätten undantagsvis initiativ till sådana utredningar genom remiss till olika myndigheter och institutioner.

Ytterligare vill kammarrätten i detta sammanhang erinra om ett fall, där specialkunskap och praktisk erfarenhet redan beretts tillfälle att i särskild ordning göra sig gällande vid ärendenas behandling och avgörande. Som bekant stå nämligen vid handläggning av mål rörande fastighets- och virkestaxering till kammarrättens förfogande särskilda sakkunniga, vilka utses av Kungl. Maj:t och av vilka vid varje ärendes prövning i regel två såsom ledamöter av kammarrätten deltaga i avgörandet.»

Kammarrätten har vidare erinrat om, att ämbetsverket i ett särskilt yttrande till riksdagens bevillningsutskott angående viss föreslagen ändring i förordningen om allmän omsättningsskatt framlagt förslag att till kammarrätten på visst sätt anknyta den nuvarande centrala omsättningsskattenämnden, varigenom särskilda möjligheter skulle beredas kammarrätten att i hithörande mål och ärenden införskaffa sakkunnigutlåtanden. Enligt detta förslag skulle särskilda sakkunniga såsom bisittare tjänstgöra i kammarrätten vid handläggningen och avdömandet av dessa mål.

Såsom sammanfattning av kammarrättens ståndpunkt till motionärernas förslag har kammarrätten uttalat, att ämbetsverket väl vore medvetet om, att i flera hänseenden reformer kunde finnas önskvärda, syftande till snabbar process och ökade garantier för beskattningens riktiga avgörande. Den utredning, som redan ifrågasatts att äga rum inom ämbetsverket, syntes kammarrätten tillfyllest för ett mera ingående klagörande av dess problem, såvitt avsåge kammarrätten. Uteslutet syntes ej heller, att under gången av en sådan utredning även förhållandena i fråga om beskattningsskattenämndernas verksamhet kunde upptagas till omprövning ur de nu omhandlade synpunkterna. De av motionärerna väckta frågorna hade emellertid enligt kammarrättens mening vidare räckvidd, i det de omfattade ej blott kammarrätten och nämnderna utan även de förhållanden, varunder regeringsrätten utövade sin verksamhet. Därest utredningen skulle finnas böra inbegripa även sistberörda förhållanden har kammarrätten funnit sig böra tillstyrka bifall till motionärernas hemställan. Kammarrätten har likväl uttalat en

förmodan, att det mesta av vad motionärerna åsyftade skulle kunna inom rimliga gränser tillgodoses utan ändring av de former, varunder regeringsrätten utövade Kungl. Maj:ts domsrätt på ifrågavarande område.

Beträffande av motionärerna framförda betänkligheter mot att ledamot av provningsnämnd och kammarrätt tjänstgjorde som ordförande i taxeringsnämnd, har kammarrätten anmärkt att numera icke någon av ämbetsverkets ordinarie ledamöter innehade dylikt uppdrag.

Ändrad tid för provningsnämndens arbete.

Enligt lag om kommunalstyrelse på landet skola kommunalstämmor eller sammanträden med kommunalfullmäktige årligen hållas under tiden den 1 oktober—15 november för fastställande av kommunens utgifts- och inkomststat. Kommunalnämnden skall dessförinnan eller före september månads utgång uppgöra förslag till utgifts- och inkomststat för kommande år. I statförslaget skola på inkomstsidan bland annat upptagas inkomster, som kunna påräknas under nästföljande året.

Enligt 97 § taxeringsförordningen skall länsprovningsnämndernas arbete vara avslutat senast den 10 oktober och enligt 98 § samma förordning skola nämndernas protokoll vara justerade senast den 18 oktober.

I motionen II: 193 har till stöd för det däri framlagda förslaget framhållits de svårigheter, som vid fastställandet av kommunernas inkomst- och utgiftsstat föränledas därav, att länsprovningsnämndernas arbeten icke avslutades förrän efter den tidpunkt, då nämnda stater enligt lag skola vara uppgjorda. På grund av gällande bestämmelser vore det icke möjligt att exakt överblicka en kommuns inkomster förrän efter den 18 oktober. Mycket ofta föränledde de av provningsnämnden verkställda ändringarna i taxeringsnämndernas beslut rubbningar i de statförslag, vilka författningsenligt uppgjorts, innan de kommunala myndigheterna erhållit del av provningsnämndens ändringslängd. Genom ändring av taxeringsförordningens bestämmelser beträffande provningsnämndernas arbete syntes möjlighet föreligga att i nu förevarande hänseende bringa nämnda förordning i bättre överensstämmelse med kommunallagens stadgande rörande budgetarbetet.

Utskottet. Vad först angår den i de likalydande motionerna I: 30 och II: 43 berörda frågan om tiden för handläggningen av beskattningsmålen hos de båda överinstanserna får utskottet anföra följande. Såsom framgår av kammarrättens ovan återgivna yttrande har ämbetsverkets balans av besvärsmål avseende inkomsttaxering sedan början av 1920-talet avsevärt minskat samt tidsavståndet mellan ärendenas anhängiggörande och avgörande vid jämförelse mellan förhållandena under 1920- och 1930-talen icke oväsentligt förkortats. I fråga om handläggningen av beskattningsmål hos regeringsrätten har utskottet under hand inhämtat, att någon balans av sådana mål för närvarande praktiskt taget icke föreligger. Det nu anförda giver vid handen, att för-

hållandena på förevarande område äro väsentligt bättre än tidigare. I fråga om möjligheten att för framtiden åstadkomma en snabbare handläggning av målen har kammarrätten anfört, att ämbetsverket har under övervägande att igångsätta en utredning angående en partiell omorganisation av ämbetsverket, syftande till snabbare process och ökade garantier för beskattningsmålen riktiga avgörande. Utskottet finner det angeläget, att en förbättring av förhållandena på detta område kommer till stånd, samt förutsätter därför, att den av kammarrätten ifrågasatta utredningen rörande en omorganisation av ämbetsverket snarast möjligt igångsättes. Därest det, på sätt kammarrätten antytt, under utredningens gång skulle visa sig erforderligt för att åstadkomma en snabbare handläggning av besvärsmålen, att beskattningsnämndernas verksamhet jämväl upptages till omprövning, finner utskottet lämpligt, att utredningen jämväl gives en sådan omfattning. Då det emellertid torde kunna befaras, att beskattningsdomstolarnas arbetsbördan till följd av bland annat krigskonjunkturskatten och omsättningsskatten kan komma att ökas, innan ovanberörda utredning hunnit slutföras, anser sig utskottet böra föreslå en åtgärd, som redan nu torde kunna leda till en snabbare behandling av besvärssärendena hos länsstyrelserna. Enligt 122 § 2 mom. taxeringsförordningen åligger det för närvarande länsstyrelserna att, sedan handlingarna i dylika ärenden kompletterats och förklaringar infordrats från vederbörande, skyndsamligen överlämna handlingarna till kammarrätten. På sätt framgår av den tidigare redogörelsen hava riksdagens revisorer vid skilda tillfällen fäst uppmärksamheten på, att länsstyrelserna till kammarrätten böra översända nyssberörda handlingar snabbare än som hittills varit fallet. På grund av de olägenheter, som förorsakas det allmänna och de skattskyldiga till följd av den nuvarande långsamheten med handläggningen av beskattningsmålen, får utskottet av förut anförda skäl föreslå sådan ändring av gällande bestämmelser, att besvärssärendena av länsstyrelserna skola vara överlämnade till kammarrätten före utgången av juni månad året efter taxeringsåret. Utskottet förbiser icke, att denna anordning kan komma att påkalla förstärkning av länsstyrelsernas nuvarande arbetskrafter. Därest detta blir förhållandet, förutsätter utskottet, att länsstyrelserna komma att erhålla den förstärkning av personalen, som befinnes erforderlig.

I likhet med kammarrätten finner utskottet beskattningsnämndernas och överinstansernas nuvarande organisation och arbetsförhållanden icke medgiva, att en muntlig förhandlingsordning eller vidgad skriftlig procedur gives större utrymme i beskattningsmålen än som redan nu är fallet. Såsom kammarrätten upplyst, har det muntliga förfarandet därstädes ej fått någon större praktisk användning. Såvitt utskottet har sig bekant torde icke heller hos taxeringsnämnderna sagda förfarande praktiseras i någon större utsträckning, ett förhållande som bland annat torde sammanhänga med, att taxeringsnämnderna hava en relativt begränsad tid till sitt förfogande för fullgörande av det dem åvilande arbetet. Det ligger i sakens natur, att en muntlig förhandlingsordning i större omfattning än som nu tillämpas skulle medföra ytterligare dröjsmål med ärendenas handläggning samt ökning av

vederbörande myndigheters redan nu stora arbetsbörda ävensom stegring av kostnaderna för de enskilda parterna. Även om den muntliga förhandlingsordningen hos kammarrätten för närvarande icke synes möjlig att genomföra, finner utskottet det likväl vara sannolikt att vid en partiell omorganisation av ämbetsverket den redan nu praktiserade metoden med infordrande av påminnelser och förklaringar från parterna kan komma att givas vidgat utrymme vid målens handläggning. En sådan ordning skulle givetvis verka till gagn för ärendenas riktiga bedömande.

Beträffande det i motionerna I: 30 och II: 43 framförda önskemålet, att inom de båda överinstanserna borde finnas ledamöter, som vid sidan av sin juridiska underbyggnad ägde ingående kännedom särskilt om bokföring, balansteknik och näringslivet, har kammarrätten erinrat om, att redan nu förekommer, att på ämbetsverkets initiativ verkställas utredningar på nämnda områden genom remisser till olika myndigheter och institutioner. Med hänsyn härtill och under hänvisning till vad kammarrätten i övrigt härutinnan anfört synes det av motionärerna avsedda syftet med deras förslag redan med nu gällande föreskrifter kunna bliva tillgodosett i erforderlig omfattning. På grund av det anförda finner utskottet motionärernas förslag i nu berörda hänseenden icke böra föranleda några särskilda åtgärder.

Vad slutligen angår det i motionen II: 193 framförda förslaget om begränsning av tiden för prövningsnämndernas arbete får utskottet framhålla, att den tid, som dessa nämnder hava till förfogande för fullgörande av sina uppgifter, redan nu är så begränsad, att en ändring härutinnan kan befaras medföra försämring av prövningsnämndernas arbetsresultat till nackdel för såväl staten som kommunerna. På grund härav och då det i regel icke torde vara förenat med några större olägenheter för kommunerna att beräkna den kommunala utdebiteringen på grundval av taxeringsnämndernas beslut, anser sig utskottet böra avstyrka bifall till motionen II: 193.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

- 1) att riksdagen måtte, i anledning av de likalydande motionerna I: 30 och II: 43, för sin del antaga följande

F ö r s l a g

till

förordning om ändrad lydelse av 122 § 2 mom. taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379).

Härigenom förordnas, att 122 § 2 mom. taxeringsförordningen den 28 september 1928¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

¹ Senaste lydelse av 122 § 2 mom. se 1932:292.

122 §.

2 mom. Omedelbart efter — — — övriga besvär.

Besvär över beslut av den mellankommunala prövningsnämnden skola av länsstyrelsen omedelbart översändas till allmänna ombudet hos denna nämnd; och har allmänna ombudet att, sedan vid besvären fogats de taxeringen vidkommande handlingarna ävensom utdrag av prövningsnämndens protokoll samt förklaringar infordrats från vederbörande, före utgången av juni månad året näst efter taxeringsåret till kammarrätten överlämna samtliga handlingarna med de upplysningar och erinringar, besvären anses påkalla.

Vid övriga besvär har länsstyrelsen att foga såväl utdrag av taxeringslängd och beskattningsnämndernas protokoll, såvitt den överklagade taxeringsfrågan angår, som ock de till nämnderna i frågan ingivna handlingarna ävensom, där fråga är om taxering av fastighet, utdrag av taxeringslängd beträffande närmast föregående taxering av fastigheten. Länsstyrelsen har därefter att infordra förklaringar från vederbörande samt före utgången av juni månad året näst efter taxeringsåret överlämna handlingarna till kammarrätten med erforderliga upplysningar och erinringar. Angå besvären taxering av fastighet, böra handlingarna vara till kammarrätten inkomna före utgången av april månad året näst efter taxeringsåret.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1942.;

2) att de likalydande motionerna I: 30 och II: 43, i den mån desamma icke kunna anses besvarade genom vad utskottet under 1) hemställt, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd; samt

3) att motionen II: 193 icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 6 juni 1941.

På bevillningsutskottets vägnar:

A. J. BÄRG.

Närvarande:

från första kammaren: herrar *Johan Bårg, Elon Andersson, friherre Lagerfelt, Sjö-*
dahl, Bengtsson, Ekman, Velandar, Frans Ericson, Egnell och Herman Ericsson; samt

från andra kammaren: herrar *Lövgren, Björklund, Hammarlund, Olsson i Gävle,*
Eklund, Lundell, Falk, Henriksson, Bladh och Svensson i Ljungskile.